

[Gørt Petersen.]

tingsbeslutning om oprettelse af diplomatisk forbindelse med andre i nærværende forslag omhandlede regeringer.“

Jeg kan sige, at det især drejer sig om DDR og Nordkorea; jeg beklager, at forholdene blev sådan, at vi ikke kunne få det frem til afgørelse i salen nu, men så snart den næste samling begynder, vil vi altså tage disse spørgsmål op igen og sørge for at få sagerne frem til anden behandling.

Hvad selve ændringsforslaget angår, har vi stillet det af tre hovedårsager. For det første mener vi, at der igennem den krigsudvidelse, som har fundet sted i de senere måneder i Indokina ved, at krigen er skyllet ind over Cambodia, er sket en aktualisering af hele spørgsmålet om Vietnamkrigen, en skærpelse af hele den problematik, der hænger sammen med den, og at det har nødvendiggjort, at Danmark klarere end gennem nogle udenrigsministerielle eller statsministerielle betragtninger manifesterer sin afstandtagen fra hele denne krig på samme måde, som Sverige har gjort for over et år siden. Der var anledning for os til at gøre det allerede dengang, det ville vi ikke; der har været mange anledninger siden. Netop den krigsudvidelse, der fandt sted med indmarchen i Cambodia, skulle og burde have været den sidste og afgørende anledning til, at Danmark havde taget skridt til at anerkende Nordvietnam.

For det andet mener vi, at en sådan anerkendelse kan påvirke fredsforhandlingerne i en gunstig retning. Forholdet er det, i hvert fald hvis man betragter sagen ud fra, hvem der har flest tropper, mest maskinel, det største teknisk-militære potentiell osv., at så er det ganske afgjort, at Nordvietnam og befrielsesfronten står som de svagere parter ved forhandlingerne i Paris. Der står ikke russiske eller kinesiske tropper i Nordvietnam, som der står amerikanske i Sydvietnam. Der er ikke den tætte forbindelse mellem Nordvietnams allierede, som der er mellem Saigonregeringen og dens allierede, De Forenede Stater. Det er ganske givet, at set

ud fra traditionelle betragtninger er styrkeforholdet i Paris naturligvis til USAs og Saigonregeringens fordel. Noget helt andet er så, at som denne krig har antaget karakter af en folkekrig, forholder det sig måske anderledes. Jeg er overbevist om, at det forholder sig anderledes under overfladen.

Men det, vi må gå ud fra, er i høj grad de traditionelle udenrigspolitiske betragtninger, og netop ud fra dem må man komme til det resultat, at Danmark bør lægge sit lod i vægtskålen, så der skabes større lighed i forhandlingerne i Paris. Det gør vi ved at anerkende Nordvietnam; vi gør det ikke ved at opretholde vor ikke-ankendelsespolitik, hvorved vi rent de facto verden over og ikke mindst i De Forenede Stater bliver taget til indtægt for den politik, De Forenede Stater fører i Indokina, og den såkaldte handelspolitik, som de fører i Paris.

Endelig den tredje årsag til, at netop dette spørgsmål blev trukket frem: Jeg ved, som betænkningen ser ud, at forslaget vil blive forkastet, og det anede mig jo i forvejen. Men jeg tror, det har stor betydning, jævnfør hvad jeg sagde under den forrige sag, om i det mindste et stort mindretal indtager en principiel holdning i denne sag. Det var ikke bare jævnfør, hvad jeg sagde; det var også jævnfør det brev, jeg citerede fra de Sorte Pantere. Jeg tror, det bliver bemærket i De Forenede Stater, at næsten halvdelen af det danske folketing nu for andet år i træk har efterlyst en dansk optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Jeg tror, det bliver bemærket de rigtige steder. Naturligvis var det langt, langt bedre, om det var et flertal i denne sal, som vedtog det, men selv det, at det er et stort mindretal, kan ikke undgå at gøre et vist indtryk og blive bemærket både i the Establishment og blandt dem i USA, der kæmper for en hurtig afvikling af krigen.

Må jeg så sige til afslutning om de standpunkter, man har noteret sig i denne sag, at det nu er tredje gang, folkettinget drøfter en anerkendelse af Nordvietnam. Første gang socialistisk folkeparti stillede forslaget, var i